

Ladislav Kubíček

Vybral si právě nás

Bůh si nás vybral pro tuto krásnou dobu. Možná je to už závěrečná část Boží symfonie. V závěru velkolepé skladby nemůže být jen tak nějaký popěvek. Bývá to dramatické. A jestli si speciálně nás vybral pro tuto náročnou část své skladby, je nutno zahrát svou roli s plným souhlasem. Pokud se nám už podařilo zbavit se nejhorších hříchů, pokračujeme po cestě k Bohu dál. Zde nám už Kristus svěřuje vyšší úkoly. Pro mnohé stačí starozákonní Desatero. Kristus ho neruší, ale zahrnuje do přikázání lásky a v Horském kázání vyhledává „Desatero novozákonní“, osmero blahoslavenství. Neplnění Desatera je hřích. Neplnění blahoslavenství hřích není, ale jejich plnění je úkol daný nám Kristem. Nestačí jen nehrát falešně. Chceme-li, aby symfonie naší generace vyzněla krásně, musí být naše hra plná krásy novozákonní. A toho dosáhneme plněním blahoslavenství.

Blahoslavení tiší

Nervozita je typický úkaz dnešní doby. Nebýt v dnešní době nervózní je už samo o sobě výkon. Bývám i já nervózní? Kdy? Proč? Při jakých příležitostech? Co dělám, abych příště nervózní nebyl? Je to úkol na roky, je třeba mít se sebou trpělivost. Bylo by vhodné závěry si zapsat. S nervozitou souvisí i neradostnost. Těžko si představit, že existuje radostný neurotik. Unuděný, zoufalý, otrávený, vztekly - to ano, ale radostný neurotik neexistuje. „Radujte se“ - to je přímo příkaz Kristův: „Chci, aby moje radost byla ve vás.“ Kdo je naplněn pokojem tak, že ho kolem sebe šíří, nemůže být nervózní a vztekly. Je nakažlivě radostný. Radostnost je apoštolát, který svět přijímá ochotně. Po klidu, harmonii a radosti touží každý, to lidé přímo sají. My křesťané jsme ve světě nutní a nezastupitelní - naším úkolem je šířit v něm pokoj Kristův.

Blahoslavení čistého srdce

Kolik je sprostoty a vtipů, řečí i skutků v otázce sexuality. Vědecky se řeší, jak žít nečistě, jak zabránit těhotenství, jak zabránit pohlavním chorobám, vymýšlí se na to léky a poradny. Podstata je ale přece úplně jinde. Polovičatostí nic nezmůžeme. Slovy nic nezmůžeme. Jedině srdcem čistým, šířícím pokoj! Nevyhýbejme se těmto otázkám, neostýchejme se. Žijeme ve světě, známe svět, ale taky známe záměr Autorův. Víme, jak si on představuje lásku mezi lidmi, lásku v manželství. Na Pannu Marii se zcela jistě vztahují všechna blahoslavenství v plné míře. V konkrétních situacích je dobré

a užitečně klást si otázku, jak by se teď na mém místě zachovala Panna Maria.

(z knihy *Na minutu s L. Kubíčkem – Zapalují?*)

Akce **Zachraňme lovosické varhany**

zůstává pro naši farnost stále aktuální, Díky trvající ochotě k pomoci od pana Pavla Hrubeše pokračují aktivity na opravě varhan v našem kostele. Naplánované benefiční koncerty je nutno odložit na dobu kdy bude možné je realizovat.

Děkujeme všem, kdo opravu podpořili finančně i všem, kteří se zapojili do přípravy a realizace této akce. Podrobnější informace a způsob jak přispět najdete na internetových stránkách farnosti <https://farnostlovosice.cz/>.

Richard Rohr

Generace přechodu

Žijeme v přechodném údobí a doufejme, že v generaci, která staví mosty. Možná že každý věk je takový. Většina lidíček narozených na této planetě věděla, že jsou nejprve dětmi svých rodičů a pak i rodiči svých dětí. Vždycky stojíme uprostřed. Pevně a s vděčností se držíme za ruce a víme, že jednou je budeme muset pustit. Takový je osud všech lidí. Je to pokorné, částečné a pouhé pouto v univerzálním řetězci bytí. Většinu lidí to stačí, a je s podivem, že my, lidé nadšení dětmi, jsme si kdy mohli myslet, že s námi tomu bude jinak.

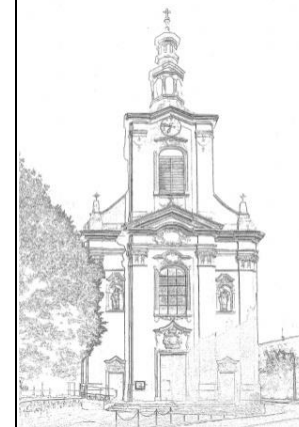
Ponecháme-li stranou všechnu filosofii pokroku, seberealizace a americké dovednosti, jsme ohromeni objemem smrti a deprese v naší společnosti. Je zjevné, že jsme pouze stopami v širších dějinách a v mystériu, kde ty konečné linie rýsuje jedině věčný Bůh. To není nějaký únik ani odmítání. To je ten nejodvážnější souhlas, jež lidská bytost může nabídnout. Po válkách o ropu v Zálivu, katastrofické bídě v celém světě a poté, co samotné církve utíkají od evangelia, by to mohlo být jedině „ano“, které můžeme vyslovit, jedině „ano“, které nakonec bude rozhodovat.

Pokusme se o to. Je to ten jediný život, který na této planetě máme. Jsem rád, že mohu stavět mosty, po nichž by příští generace mohla jít. Jsem šťasten, a dokonce svoboděn jako součást pouze přechodné generace.

(meditace pro 28. neděli v mezidobí)

Václav č. 33 (2020)

11. 10. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

28. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30
Út 17:30
St, Čt 8:00
Pá 16:30

Modlitební skupina

Út 16:30

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD Milešov

zámecká kaple

Pá 9:30

- Farní kavárna je na faře každou neděli po mši svaté.
- Náboženství dětí bude ve čtvrtek od 14:30.
- Nový pořad pro děti Ovečky vysílá TV NOE každý čtvrtek od 18:30 Ovečky najdete také ve videotece www.tvnoe.cz
- Na Misijní neděli 18. října je vyhlášena sbírka na misie. Peníze sesbírané tento den se všechny odevzdávají příslušné Národní kanceláři PMD a nepoužijí se na jiné účely.
- Pohřeb: Anna Hájková, *1920, Ústecká 36, předpokládaný termín pohřbu je 15. 10. v 10:00 v obřadní síni na hřbitově v Lovosicích

David Wilkerson

Dýka a kříž

Životní příběh kazatele, který přinesl poselství kříže do světa, ve kterém se řeší problémy dýkou. David Wilkerson přišel do New Yorku, aby sloužil pouličním gangsterům a narkomanům. Tato kniha popisuje počátky jeho služby, na jejímž konci stojí nejenom kostel Time Square Church, ale také organizace Teen Challenge, která přináší zvěst o Kristu drogově závislým a dětem ulice po celém světě.

1. Do podsvětí velkoměsta I

Celé toto podivuhodné dobrodružství začalo jednou pozdě večer, když jsem seděl ve své pracovně a prohlížel si časopis Life. Otáčel jsem zběžně jeho stránky a zdálo se, že tam už není nic, co by mne mohlo zajímat. Na jedné z nich jsem zahlédl perokresbu ze soudního přelíčení v New Yorku, přes 500 kilometrů odtud. Nikdy jsem v New Yorku nebyl a nikdy jsem zvlášť o to nestál - ještě tak někdy uvidět sochu Svobody. Začínal jsem obracet dál, když náhle moji pozornost zaujaly oči jedné z vykreslených postav. Byl to chlapec; jeden ze sedmi, souzených pro vraždu. Umělec zachytil v jeho rysech takový výraz zmatku, nenávisti a zoufalství, že jsem znovu časopis rozevřel a podíval se pozorněji. Jakmile jsem to udělal, začal jsem plakat.

„Co se to jen se mnou děje?“ řekl jsem si nahlas a netrpělivě setřel slzy. Zadíval jsem se na obrázek ještě jednou. Byli tam samí mladí hoši, všichni z jednoho gangu, zvaného „Draci“. Článek pod kresbou vyprávěl o tom, jak v Highbridge Parku v New Yorku brutálně napadli a k smrti ubili patnáctiletého chlapce. Jmenoval se Michael Farmer a byl ochrnutý po obrně. Každý z nich ho bodl svým nožem do zad a pak jej ještě tloukli přes hlavu svými řemeny. Odešli od něj celí zkrvavení, se slovy: „Má toho dost!“

Tato příhoda mne pobouřila. Bylo mi z toho nevolno. V našem malém, horském městečku bylo něco takového až milosrdné neuvěřitelné. Proto jsem zpočátku zůstal zcela lhostejný k myšlence, která mne náhle napadla, jakoby přišla z úplně jiného světa:

„Jdi do New Yorku a pomoz těm hochům!“

Musel jsem se hlasitě zasmát. Já? Jít do New Yorku? Vesnický kazatel by se měl plést do věcí, o kterých nemá ani ponětí?

„Jdi do New Yorku a pomoz těm hochům!“

Výzva zde stále byla, živá a naprosto nezávislá na mém vlastním cítění a uvažování.

„Byl bych blázen. Ždyt' o takových dětech vůbec nic nevím a vědět ani nechci.“

Strážlivé uvažování nepomáhalo. Jít do New Yorku musím, a co víc, měl bych jít hned, dokud soudní proces ještě trvá.

Aby bylo jasné, jak převratná myšlenka to pro mne byla, musím nejprve zdůraznit, že než jsem osudnou stránku otočil, byl můj život velmi jednotvárný. Jednotvárný, ale uspokojující. Malý horský sbor v Philipsburgu, Pennsylvania, kde jsem sloužil, pomalu, ale soustavně rostl. Měli jsme nový sborový dům, novou faru a i v pokladně zřetelný přírůstek. V tom všem bylo pro mne určité zadostiučinění. Když jsme totiž před čtyřmi lety přijeli s manželkou Gwen do Philipsburgu poprvé, abychom se ucházeli o uprázdněnou kazatelnu, neměl sbor ani svou vlastní budovu. Shromáždění asi padesáti členů se scházívало v soukromém domě, kde v přízemí byly bohoslužby a prvního patra se užívalo jako kazatelova bytu.

Vzpomínám, jak nás volební komise prováděla; Gwen tehdy zamířila přímo do onoho farního patra.

„Trochu se to zde musí upravit“, pravila jedna ze sborových pracovnic, silná dáma v potíštěných bavlněných šatech. Všiml jsem si, jaké měla mozolnaté ruce, rozpraskané od tvrdé polní práce. „Necháme vás tady teď samotné, můžete si všechno dobře prohlédnout.“

Gwen tedy pokračovala v putování po prvním patře sama. Podle způsobu, jakým tam zavírala dveře, jsem poznal, že je nešťastná. Skutečná rána však teprve přišla, když v kuchyni otevřela jednu zásuvku. Zaslechl jsem její zapištění a rychle vyběhl nahoru. Ještě tam byli a pobíhali sem a tam: sedm či osm velikých černých švábů. Gwen práskla se zásuvkou: „Davide, já prostě nemohu!“ Dala se do pláče. Nečekala na mou odpověď a s hlasitým klepáním podpatků seběhla po schodech.

Rychle jsem se volební komisi omluvil a běžel za ní do protějšího hotelu, jediného v Philipsburgu. Tam už na mne i s dítětem čekala. „Lituji, můj milý. Jsou to takoví dobří lidé, když já se ale k smrti bojím švábů!“

Měla už sbaleno. Bylo jasné, že pokud se týče Gwen, budou si muset v Philipsburgu vybrat jiného kandidáta.

Věci se však vyvinuly trochu jinak. Nemohli jsme hned odjet, neboť bylo dohodnuto, že v tu neděli budu kázat při večerním shromáždění. Nevzpomínám si, že by mé slovo bylo tenkrát nějaké zvláštní. Něco se však přece dotklo těch padesáti lidí. Několik sedláků s upracovanými rukama potahovalo do kapesníků. Zakončil jsem a v duchu jsem už nasedal do auta a odjížděl, když tu náhle uprostřed místnosti povstal jeden starý pán a řekl: „Kazateli Wilkerson, nechtěl byste se stát naším služebníkem?“

Bylo to proti všem zvyklostem a všichni byli velmi překvapeni - i má žena a já sám. Už dlouho se v tomto malém

shromáždění Božích sborů rozhodovali mezi několika kandidáty, ale nemohli si pořad vybrat. Dnes to vzal náhle starý pan Mayer do svých rukou a otevřeně mne vyzval. Nikdo neprotestoval, mnozí se naopak k němu přidali. „Jděte na okamžik ven a pohovořte si o tom s manželkou“, řekl mi pan Mayer. „Za chvíli přijdeme za vámi.“

Sedli jsme si do vozu; Gwen byla docela zticha. Na zadním sedadle spala v proutěném košíku malá Deborka, vedle ní leželo naše zavazadlo, už sbalené na cestu. V mlčení mé ženy jsem cítil němý protest proti švábům.

„Potřebujeme pomoc“, řekl jsem jí rychle. „Měli bychom se modlit.“

„Nezapomeň poprosit o radu, co s těmi šváby!“ ozvala se Gwen temně.

„Dobrá, poprosím.“

Sklonil jsem hlavu. Chtěl jsem udělat pokus se zvláštní modlitbou, která se snaží poznat Boží vůli pomocí nějakého znamení. Říká se tomu „rozprostírání rouna před Bohem“.

Když Gedeon jednou hledal Boží vůli, rozprostřel na zem rouno a žádal Hospodina, aby seslal rosu všude kolem, jen rouno ať zůstane suché. Ráno byla země skropena, rouno ne. Bůh mu dal znamení.

„Pane“, modlil jsem se nahlas, „chci teď před Tebou rozprostřít své rouno. Jsme tady a chceme činit Tvou vůli, když ji budeme znát. Proto chceš-li, abychom zůstali tady v Philipsburgu, dej prosím, aby nás zvolili jednomyslně. A ať se také hned rozhodnou vybavit nám faru alespoň malou ledničkou. Také kamna...“

„A Pane“, ozvala se Gwen a na okamžik se zarazila, neboť se právě otevřely dveře a komise mířila k nám, „a... ať se sami rozhodnou udělat něco s těmi šváby!“

Za komisi vyšlo ven celé shromáždění. Obklopili vůz, u kterého jsme teď s manželkou stáli; pan Mayer si odkašlal. Když začal mluvit, stiskla mi Gwen ve tmě ruku.

„Pane kazateli, paní Wilkersonová!“ Odmlčel se a pak pokračoval: „Bratře Davide, sestro Gwen, hlasovali jsme a všichni si přejeme, abyste se stal našim novým kazatelem. Sto procent. Rozhodnete-li se přijít, dáme vám do pořádku faru; dostanete kamna a ještě nějaké věci. Sestra Williamsová říká, že to tam budeme muset vykouřit.“

„Abychom vypudili ty šváby“, dodala paní Williamsová a obrátila se při tom na Gwen. Ve světle, které se linulo z otevřených dveří přes záhony, jsem viděl, že Gwen pláče.

Když jsme pak byli už zase zpátky v hotelu po srdečném rozloučení se všemi, řekla mi, že je velmi šťastná.

... (z knihy D. Wilkersona *Dýka a kříž, Křesťanský život 2003*)